

Trapgat

Ook bij de vierde keer bellen nam hij niet op. Zou er iets aan de hand zijn? Zou hij zijn telefoon thuis hebben laten liggen? Nee, dat was onmogelijk, hij was de laatste maanden het huis nauwelijks uit geweest. Alleen als ik hem daartoe gedwongen had. Zijn telefoon was thuis, en hij ook.

Nerveus belde ik nog een keer en weer ging de kiestoon onvermijdelijk over in de voicemail. Nog een keer inspreken had geen zin.

Zou hij...? Nee, niet aan denken. Zou hij...? Nee, daar was hij toch niet toe in staat? Of wel? Stop met denken, stop met denken, stop met denken.

De treinreis van Eindhoven naar Utrecht was nog nooit zo lang geweest. We leken over de rails te kruipen. Zou hij...? Hij had het er wel eens achteloos over gehad. Maar nee, dat kon niet. Stop met denken, stop met denken.

Hoe ik ook probeerde het opkomende beeld weg te drukken, uiteindelijk moest ik opgeven. Het beeld drong zich in volle scherpte en detail aan me op. Daar hing hij in het glanzend witte trapgat. Doodstil. Mijn hart bonsde in mijn keel. De trein leek achteruit te gaan.

Eeuwen later kwam ik eindelijk op Utrecht aan. Ik weet niet meer of ik naar huis gerend ben of juist steeds langzamer ging lopen. Toen ik uiteindelijk de sleutel in het slot stak en de trap opliep naar de eerste verdieping viel de volledige stilte me op. Voorbereid op het ergste stond ik plotseling oog in oog met een leeg trapgat.

*

Hij kon niet begrijpen waarom ik zo hysterisch reageerde. Hij had zijn telefoon niet gehoord, nou en? Het was toch juist goed dat hij uit zichzelf naar buiten was gegaan?

